

Vravec zmagovalec.

Julij Nardin.

En vravec v roki velja več nego sto na strehi« pravijo tisti, ki niso imeli še nobenega v pesti. Jaz pa jih imam rajši tam gori, odkar me je eden pošteno uščipnil. Ne da bi jih sovražil! Ne, ne! Za nje celo skrbim. Krmim jih s krušnimi drobtinicami in s tem sem se jim tako prikupil, da mi hodijo pod okno krajšat čas. Ako jih slučajno ni, zadostuje en žvižg in koj so tu. Od vseh strani prifrčijo in me pozdravljajo. Imam jih v resnici rad.

Ne tako hišni gospodar! Ni hudoben človek, a ima vrt in perutnino. Jezi ga, da morajo imeti vrabci vedno prvo zelenjavo in prvo sadje in da odjedajo kokošim. Skratka; mrzi jih, ker mu delajo škodo. Zaradi njih je še mene gledal po strani. »Čemu krmite te ciganske pritepence, te nesramne tatove?!« me je prijel nekoč strogo. »Po mojem skromnem mnenju« — sem se zagovarjal — »je sit tat manj nevaren nego lačen, posebno če je tak kot vravec, ki mu ni do tega, da kopiči bogastvo.« Pa ga nisem potolažil. Nejevoljno je ogledaval luknje v ostrešju in sklenil, da jih zamaši. Misлил je, da se tako iznebi nepridipravov. Sklep se je izvršil še isti dan. Meni je bilo žal, da se je to zgodilo. Ljubi sosedje so bili vsi zbegani. Turobno čivkajoč so obletavali linice, silili vanje in brezupno kljuvali ob kamnu, ki je tičal v vsaki izmed njih. Rad bi jim bil pomagal, a nisem smel. Šel sem stran, da jih nisem slišal. Smilili so se mi preveč. Še v spanju mi je njih nezgoda polnila srce z žalostjo. »Zakaj si niso pomagali drugam?« bi kdo lahko vprašal. A kdor ve, kako je vsak navezan na svoj rojstni kraj, bo razumel njih bol in bo ž njimi sočuvstvoval. —

Drugo jutro navsezgodaj me vzbudi gromki živ žav. Pogled skozi okno mi pokaže vse stare znance v najboljšem razpoloženju. Poskakovali so in ščebetali kot za stavo. »Hitro so se vdali« — sem si mislil in jim vrgel nekaj drobtinic. Čudno! prav malo so se brigali za nje. »Anti imajo festival v proslavo zmagovitega pohoda njih pesmi po kulturnem svetu? Moderni komponisti jih posnemajo že delj časa, ker so postali slavčki nemoderni.« Spodaj pred vežo sem spoznal, da niso tako domišljavi kot čivkajoči ljudje, da je vzrok njih veselja nekaj čisto drugega, nekaj za nje mnogo važnejšega. Spodaj sem namreč naletel na gospodarja, ki je bil hudo nataktnjen.

»Glejte!« me ustavi, »včeraj sem zadelal vse luknje z balotami, ki sem jih tesno zabil vanje. Danes so kamni na tleh, vrabci pa v luknjah. Ti vrabci so kot sami vragi.«

Vse mi je postalo jasno. Na strehi so praznovali vrabci zmago nad človekom. Ugnali so ga. Male, drobne pritepene stvarce so ustrašile hovale mogočnega hišnega posestnika. Čudno je res, kaj vse zmora žilava vztrajnost, smotrno drobno delo in ljubezen do doma.